

Előfizetési ár:

Egész évre..... 6 frt — kr.

Félévre ..... 3 frt — kr.

Negyedévre..... 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 12 kr.

K O R U N K

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség
és kiadóhivatal:
Budapest,
IV. szarka-utca 5. szám.Kéziratok nem adatnak
vissza.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Kador Sándor.

Reklam és klik.

Reklam és klik e két éles fegyver az, melyek a szélhámosság szolgálatában állnak.

De nem csupán szolgálatában, hanem mint annak főfegyverei a társadalom könnyen hívóit és felületesen gondolkodóit uralmuk alá is vették.

Alig tekinthetünk valahová, hol e kettővel ne találkozunk.

Hogy mennyire átkos működésük, azt kevesen tudják, de még kevesebben hiszik.

Az ipar, kereskedelem, művészet, tudomány — minden, e két zsarnok kezében áll, e kettőtől retteg, és retteghet méltán.

Az iparos tönkre megy a gyári hirdetések, a szélhámosság vetélykedés, az árak leszállítása által.

A munkának becse alább szállt; becse helyett annak tömegét és látogatását itélik és veszik csupán. A kereskedelem megszűnt majdnem általánosságban, hogy úgy mondjuk, tisztességes lenni.

A művészet? Van-e ma igazi művészet? Igazságos ítélet? Kik hozzák meg azt?

Van igaz művészet, de legkevésbé ott, a hol azt leginkább halljuk dicserni. Van igazságos ítélet egy néhány embernél — de nem az azt hozó, alkotó hírlapoknál! Mellék érdek, felületesség, lekenyerezés, pajtáskodás mint befolyásolók az igazságos ítéletet valamely mű fölélt teljesen lehetetlenítik.

Irodalom? Már valóban főtere a reklam és kliknek.

Volt és mindig lesz mint mindenben úgy talán az irodalomban is divat, az izlés, életmód, műveltség fokozata és milyensége alkotják és határozzák azt meg. És így lesznek mindig divatos írók is.

De az, mit az ujságirodalom véghez visz ma reklam és klik által — valóban példátlanul áll.

Ha valahol, úgy itt látjuk a zsidóság és szabadkőmivesség összetartását.

Panaszt kell emelnünk a nagy közönség előtt. Óva kell intenünk,

hogy őrizkedjék az ujságok által dicserélt könyvet, művet, lapot pártfogolni.

Tudnánk eseteket idézni, a midőn egy izraeli egy német művet lefordított, mivel maga még tisztességesen gagyogni sem tud magyarul, a művet ki is adta, még pedig jó eredménnyel! Neve és műve minden lapban megfordult, egy fél év alatt jóhangzású író és tudományos férfiut csináltak belőle.

Ma a kormány megbízásában tudományos uton jár.

Ismerünk lapokat, melyek töke, minden készütség nélkül indultak meg.

Reklam megadta a töké, a klik a készütséget, a kiadó uraságok megmarkukba nevettek.

Innét van, ama igaztalan vád, hogy a keresztény sajtót élehetetlennek nevezik, hogy az sorba defficitre dolgozik, subventio nélkül meg nem élhet.

A zsidó és szabadkőmives sajtó mellőzi őket, vagy rágalommal elrontja hitelüket a nagy közönség előtt.

Akárhány mű, művész, tudományos munka és tudós ment a feledékenység homályába, vagy, hogy még tudomást sem vettek felőle. Valóban ha manap valaki nem zsidó, vagy szabadkőmives, vagy legalább az első tulajdonaival nem bir, alig boldogulhat.

És nagyon természetes. Ha valamely tisztességes vállalkozó vagy vállalat létesül, az első a mit megfigyelnek az, hogy vajjon van-e hasznuk vagy sem belőle.

Ha az erkölcstelenséget előmozdítja, úgy szerintök bizonyára helyes az irány, mivel az ő embereik azok, kik módot és alkalmat szolgáltatnak leginkább hozzá, mert az a kenyérük. A reklam működik.

Valahány erkölcstelen sängerei, korcsma csak van, mind zsidó kezben van.

Bizonyos, könnyü a kereset, és a keresztény véres verejtékkel szerzett garasain épül a sok három emeletes ház.

Folytathatnók, tudnánk példákkal rámutatni, hogy a reklam és klik

emberei azaz annak teremtői, miért tartják azt korszerűnek és helyesnek.

Ha mi keresztények nem volnánk megverve ama csapással, mely a haza történelmének oly sok gyásos lapot szerzett, t. i. hogy ha volna bennünk összetartás, ha volna bennünk, egyelőre nem is vallás, hanem magunk létére, megélhetésünk biztosítására csak legcsekélyebb gondunk, úgy bizonyára lehetne segitenünk még valamit az állapotokon.

A keresztény társadalom két részre oszlott.

Az egyik a kétségbeesett, csüggedett, a mely már nem vár semmit, jajgat, siránkozik és csendes megadással nézi, mint kusznak a lángok háza tetejére, mint indul romlásnak; a másik rész a megelégedett, a liberális, a mely játszsza a műveltet, felvilágosultat, a mely inkább magára veszi a hibát, saját vallását, faját, nemzetiségét megtagadva a modern kor áramlatával az együttuszást helyesli.

Nagyon csekély részt tudnánk még felfedezni, a kik szeretnének lélekkel szívvel menteni, a kikben meg van a helyes irány.

De kételkednek.

Csalódásuk számtalan esetet számlál.

Mikor azt kellett tapasztalniok, hogy egy oly hírlap, mely a vallás és erkölcs érdekében alapított, a mely minden oldalról támogatva, segítve lett — végül zsidó lapnak bizonyult.

A midőn a gomba számra termett lapok, melyek a „kereszténység védelme“ czég alatt zsidó és szabadkőmives kiadók és írók kezéből kerültek! Midőn a legszentebb vagyona az embernek a meggyőződésen alapult vallás köpenyül szolgált, sőt most is szolgál üzérkedéshez — a kételkedőknek nézponjtját nem tudjuk elítélni, csak sajnálnunk kell.

Sokára jön meg a bizalom, mely egyedül szerezheti meg a sikert, biztosíthatja létét egy komoly és igaz szándéku, erkölcs és vallást védő hírlapnak.

Kador Sándor.

Az ifjuság érdekében

A főváros utczái élénkülnek, az arany ifjuság zsibajgó tömege csoportosan mulat, éli legboldogabb korát. Gondtalan, az édes szabadság érzetétől dagadó szívvvel, a mama által titkon dugott teli erszénnyel — ki az, ki mérközni bátorkodik az ilyen ifjak boldogságával?

Nagyon kevés azoknak száma, a kik azon örvendenének, hogy kedvencz szaktudományuknak élhetnek ezentúl, tanulhatnak — a mégis szorosabb középiskolai padokból való megszabadulás, a korlátlan adja meg a nagy örömet, féktelenséget.

Hisz kinek van kifogása, hogy az ifju maga korában ne forrja ki magát?

Mullassanak, örvendjenek a boldog korszaknak. És mi nem is őket hibáztatjuk.

A hiba, a mely ellen kötelességünk felszólalni, a rendőrség részéről történik.

A balek ifjonecz, a kinek bámulástól, boldogságtól nincs ideje gondolkodni — a jó pajtások vezetése alatt — a minden utca sarkán található mulató helyek tömkelegébe merül, a még fogékony lelkülete megtelik az ott tanult és nagyon is könnyen ragadó erkölcselenségekkel.

Az élvágy merül fel legelőbb, azután a szenvedély annak elérhetéseért.

Az ifju nem tanul — éjjel mulat, nappal alszik, előadásra legfeljebb csak gondolatban jár.

Pénze elfogy, míg atyja birja, annak pénzét elharácsolja, egészségét a hamisított és izgató italokkal elronthatja, szervezetét, lelkületét az átvirrasztott éjjek alatt elfecsérli, megrontja teljesen.

A rosszat, mely mindig oly édesnek, könnyűnek tűnik, leghamarább sajátítják el az ifjak, valamint édes mindnyájan.

És ép azért azoknak, kik belátják, hogy hol a hiba, kellene iparkodni, hogy e bajon valamiképen segítsenek.

A rendőrségnek szigoruan be kellene tiltania mindazon Sängereiokat, a hol az erkölcselenség teljes leplezetlenségben mutatatik be, a zárórát ilyenekkel a legszigorubban meg kellene tartatni. 12 órán tul minden kávéháznak, kivéve néhány tisztességesnek, a hova az éjjeli hivatallal foglakozással bírók kénytelenek járnai, be kellene zárva lenni.

A „Pikáns Lapok“-nak nyilvános olvasását, sőt kávéházban tartását is be kellene tiltani.

Az éj, mely a bűnnek fátyla, mely a legborzalmasabb tettekre képesít, ne szolgáltatson annyi alkalmat.

Ezen egyedül és csupán csak a rendőrség segíthet.

Ha már vagyonunk nincs biztonságban, legalább történjék valami segítség erkölcsünk érdekében.

K. S.

A sajtószabadság ellen.

Néhény hirlap a kormányelnök nagyváradi beszédéből azt sejteti, hogy az lenne szándéka, hogy a mostani sajtótörvényt nem módosítani, hanem helyébe egészen újat alkotni szándékozik.

Olyant, a mely a nemzetiségi, faji felekezeti és osztályok izgatása esetén az illető lapot és izgatót külön eljárás szerint tegye ártalmatlanná.

Szóval békóba verni akarja azt a sajtót, mely a nemzet jólétéért küzdeni van hivatva, a mely függetlenül az igazságot szolgálja.

A „KORUNK“ TÁRCZÁJA.

Krisztus a kálvárián.

Munkácsy Mihály festménye előtt.

A puszta délibábja csal tal' n?!
Bűbajos álom fátyla szállt reám?!
Átszellemülten látom az eget?
Sugárzó fénye elföd . . . elmetem?!
Vagy ezredeknek hullt le fátyola,
S látom, mi bennük régen elfolya?
S az ős időnek felnyilt mély öle,
S feltámadásra e kép feljőve?!

Nem! Ez való! A művész vászonán
Az „Üdvözítő a kálvárián“ —
Előtte anyja, körülötte nép . . .
Soh' sem látottat tár fel itt e kép.
Az Istenembert itt megláthatod,
Előbb mint élted holtan elhagyod.
És öntudatlan száll fel sóhajod;
S átszellemülten könyved hullatod.

E kép előtt a lélek elmereng,
S magának száz meg száz képet teremt;
És elfelejti háladatlanul,
Kitől e képre ily diésfény borul.
Oh, itt nem tapssal, könnyvel áldozunk,
Ez élő képnek tagjai vagyunk . . .
Mienk a hit, mely itt felépüle,
E hittal élünk, s meghalunk vele.

Szent csend honol; s az Ember ajkain
Fájon rezg az ember feletti kín!
És szálló lelke a sötét eget
Szélllyel hasítja a kereszt felett.
És gyászba mélyed a föld és az ég . . .
Meghal az Ember, eljött im a vég!
Fenséges kép, mely Istenhez vezet,
Művész a papnak nyújtott itt kezét!

Előttünk csüng a hitnek Mestere,
S a bűn két rabja, két oldalt vele . . .
Arczán a hit győzelme ünnepel . . .
Emezeken gyászos sötét lepel.
Amott bírái fásult arca néz;
Kebükbe látni épen nem nehéz.
Az önvád minden ajkról felzokog . . .
Szívünk e képnél lázasan dobog!

„Beteljesült“ a szikla meghasad;
Lehullt csillag száll a felhő alatt.
Az elsötétlő napvilág helyett,
Rémes félalkony ül a táj felett.
A föld kihányja porló holtait . . .
A nép inogni érzi lábait . . .
Indul, mi állt . . . a néma felrebeg . . .
E képen az egész világ remeg . . .

Az Ember él még . . . s látod már híven,
A mint arczán már a halál pihen.
Még ép a szív, honnét vér s viz folyik,
S már látod, mint a lándzsa villanik.
Áll az apostol még szobor gyanánt;
S már gyámoltítja a szent szűz anyát . . .
Beláthatatlan titkos táj e kép . . .
Érzed, hogy érzed, de nem, mit, s mikép?

Megtörve dől az Ember anyja el . . .
S megszűn szenvedni benne a kebel!
S helyét az Isten anyja veszi át . . .
Égi odadás ömlik arczán át . . .
Magdolna arczát tépi és remeg . . .
Tán keblében a vég fogamza meg . . .
S Erzsébet arczán az az égi fény . . .
Ki mondja meg, mily titkos érzemény?!

Művészi kéz, a mely ezt alkotád,
Mi Isten ihlet fénye szállt reád?!
Profétájául választott az Ég . . .
S ime helyetted fenn beszél e kép!
Művész e műved egy élő csoda . . .
A mit népének az Isten ada . . .
E kép előtt a vallás ünnepel . . .
E nagy titokról lent van a lepel!

A hit, remény, szeretet, menny s halál,
E néma képen megfejtést talál . . .
Hol természet, szív, ész, hit és kezek
Egy nagy, szent czélra szövetkeztenek . . .
Hol a művész tullepte önmagát . . .
S a néző nővéren nyílt szívébe lát!
S midőn fejére koszorút fűzte,
Az Égnek tömjént nyujt szíve tüze!

MOSDÓSY IMRE.

A ki megsemmisül.

— Fántasztikus rajz. —

Lehetséges-e, hogy az idő kerekai egyszerre ötven-hatvan esztendőtt átugorjanak? s bosszu nélkül . . . hogyne! Tüzes vér . . . megzavart fej elég hozzá, hogy egy életet átugorjunk,

fehérré masdatók. Pl. Ha a kormányelnök, vagy bármily más kormányférfiuról szól az ének, akkor aztán igazán jöhetni izgatottságba.

Tehát ne a politikai sajtót, hanem a társadalmi rendszabályozzák inkább, ne küldjék, ne erőszakolják az olvasókra a bérencz lapokat, mert azok izgatnak leginkább.

KADOR SÁNDOR.

Hirdetés utján.

Irta: SIKOR MARGIT.

Rozenágl ur nagy lelki nyugalommal bezárta keztyűs boltját, s az üzletkulcsot megvillogtatva diadalmasan kedves élet párja szemé elé, büszke önérettel mondván:

„No, hál' Istennek! elmondhatni most már, hogy szabad ember vagyok. Ezentul nem törődöm a világgal, magam ura vagyok s élek az egészségemnek!”

Léni asszony helyben hagyólag bolingatot: „Persze, persze!”

„Minek is álljak én örökké a pudli mögött, hogy minden krajczárért „alás' szolgá"-ját mondjak, s minden inasgyereknek pukedlit csináljak?! Nem én! Jusst se! Nem szorultam rá!”

„Persze, persze!” s Léni asszony szorgalmasan mozgatta fehér fejkötős fejét. Ezentul kísértélhatunk, mikor csak kedvünk tartja a „Guk hinein“-ba, ott megvacsorálunk és úgy jövünk haza lefeküdni, nagy uriasan, mint a királyi tanácsosné oda át. Külömb urak leszünk mi ezentul, mint sok nagyságos ur; ugy-e öreg?!

„Ugy van Léni. Kire sporolnánk?!”

Mindjárt másnap meg is kezdték azt a kényelmes életet. Későn kelték, és feltették a gukban, hogy elmennek nagyot sétálni, de már az első utca sarkon megpihentek volna, ha nem szégyenlik. Tud' Isten, nem voltak szokva a nagy sétákhoz. Azelőtt egy lépést nem tettek.

„Te Léni, nem fordulnánk vissza?!” kérdezte Rozenágl ur, alig tettek harmincz lépést.

„Jobb is lesz ám!”, felelt rá az engedelmes feleség.

Igy aztán mindennap rövidebb lett a nagy uri kényelemnek ez ohajtott élvezete, míg aztán végkép elmaradt.

Nem sétáltak többé. Nem bolondok, hogy készakarva kifáraszták magukat.

Nem maradt hát egyéb dolga Rozenágl urnak, mint pipaszóval kitölteni a napokat. Néha eljött egy-egy barátja, és hozta a kis város pletykáit, miket komolv bölcsességgel megvitattak, hozzá adtak magas véleményüket, kiforgatták azokat eredeti alakjukból és aztán — napirendre tértek fölötte.

Bizony, borzasztó egyhangúsággal telt az idő, s Rozenágl ur néha már azt is gondolta magában, hogy nem is olyan igen jó ez az arany szabadság, ez a mód nélküli függetlenség, mint ahogy ő azt úgy eleinte gondolta.

Egyre hosszabbnak taláta a napokat, s mielőtt philosophus lélekkel gondolkodott a világ mulandóságáról és a lélek halhatatlanságáról, az alatt eszébe jutott minden földi dolgok halandósága, s úgy képzelte, hogy ő nagy beteg. Igen. Érezte, hogy az ő nagyratörő lelke is majd lerázza magáról valamikor e gyenge porhüvelyt és ő kétségbeesetten kapálódzott e kellemetlen kilátás beteljesülése ellen.

Töprekedett, okoskodott, pipált és szundikált. Ez volt egész napi foglalatossága, melynek meg volt az a hajmeresztő hátránya, hogy e miatt aztán nappal annyira kialudta magát, hogy éjjel nem tudott szemet se hunyni. S miután éjjel jöttek rendesen a leggenieálisabb gondolatai, meg nem tudta állni, hogy ne közzölje azokat kedves élet párjával, kit mindannyiszor jól oldalba lökött:

„Te Léni! Hallod?! Léni! Nem hallod?!”

Léni asszony beljebb temette álmos fejét a vánkosba, de Rozenágl ur addig huzogatta hálófejkötőjének csucskáját, míg az mérgesen megszólalt:

„No mi kell már megint, te bakter?!”

„Tudod, most mit gondoltam magamba?!”

„Tudja az ördög!?”

s ott a messze homályában lássuk az átvarázolt jelent? Kisértjük meg, hátha ott több a vigasztaló, több a megnyugtató... több az öröm és élvezet, mint itt, itt e zavaros létben... Mindenesetre, ott már kipihent a szenvedély, elhült a szerelem, lehullt az élet megérett gyümölcse; ott az ősz hajfürtökön a tulvilági fény ömlik el, s az öröklét reménye csillog az aggnak bágyadt szemében!

Ah, mily magasztos egy alak! Ősz, öreg, megtört tisztá nyugodt arc! ránczos redős homlok, kiaszott kezek!

Arcza redőin az élet katekizmus, reszkető ujjában a... figyelmeztető intés.

Lakása... egy barlang, vagy ódu, vagy róka lyuk, vagy emberi szoba? No, az emberiség iránti tiszteletből szobának nevezem! Négy ablaka van; hogy annál többet hazudhasson a világnak... Hogyne, hisz ott benn oly világos van!

Világosság? Hol? Meghazudtolják a szemek!

Pokol örvénylik ott és nem világosság!

Nézzétek, mit mivel? Száraz kezeivel csontos homlokát simítja, ősz haját igazítja! Tán szomorú? Talán reményeit hajával együtt fejezette meg az élet dere! Tán szeretteit most kísérté sirba, s a tátongó ür ő előtte kajánul bezáródott. Oh, oly iszonyu mélység az a sir, oly sötét örvény, s még sem fér bele egyszerre két kebel... az egyik ott marad a szélén; nem ereszi le őt a mélybe a fájdalom!

Hja, aki oda akar menni, annak már nem szabad éreznie!

Hahaha! Mily édes volna neki, ha szomorú lehetne. Büszke is lehetne a fürtökre; ha reményeivel együtt dermedtek volt meg azok is, úgy ő e holtaknak élő oszlopaként férfias kebelével áll fenn! Mily édes volna neki a köny, ha a szeretettek sirhantját öntözhetné belőlök! Hiszen a siron is nő nefelejt!

De mikor ő nem szomorú, mikor neki nincs fájdalma! Mikor ő sirba nem vágyik, pedig oda való volna! Hisz ott hideg lenne! Huh! Egyedül a sirban! Iszonyu gondolat!

Hej! ha volna, a ki azokat a fürtöket végig simitná... a ki igazgatná a kuszált szálakat! Talán, talán, még sem öszültek volna annyira! Hej, ha volna!

Mi nincs! Mindene van! Gazdag butor... tudománytól meggörcsített íróasztal, nyoszolya, régi nehéz faragott mivű! Amott egy egész könyvtár!

Le van az függönyözve!

Nem olvassa Ossiánt. Meleg ott a köd is a hűvőség alatt. Lázba jó tőle; s nincs ki borogassa égő homlokát.

Nem olvassa Homert. Fénylő ege elvakítja az ő sötét szemét, s nincs ki vezesse, ha megvakul.

Nem olvassa Demosthenest. Hátha újra lelkesülne! hogy mint egykor dobogó keble összes erejével harsogtatná az eszméket. Most nem lehet! Nem láthatja maga előtt a fenéges alakot a szó hatalmas árjával, az eszme diadalával, a dolog elragadó erejével! Neki nincs eszméje, nincs képzelete: benne minden gondolat a lét és nem lét közötti ellentmondás.

„Hát azt gondoltam, hogy — megmondom, mert a kíváncsiság nem hagyna most téged aludni! — hogy veszek egy szép két emeletes házat, ha megnyerem a nagy lutrit. Egy szép, nagy ház lesz az és te leszel benne a házi asszony, parancsolhatsz minden lakónak, nem bánom. Vagy mit gondolsz, te Léni, talán szebb volna egy három emeletes ház. No?!”

„Bánom is én” felelt mogorván az álmos feleség és tovább hortyogott.

„Oh tu slafhaube” dörmögte magában Rozenágl ur és tovább gondolkodott.

Félóra mulva ismét egy hatalmas oldalba szurást kapott Léni asszony: „Még se veszek házat, ha megnyerem a nagy lutrit. Mit gondolsz te Léni? Talán jobb lenne egy szép földbirtok?! Vagy talán csak kamatra adjam ki a pénzt? Mit szölsz hozzá?!”

„Te bagoly!”

„No, azzal nem sokat mondtál. Valami okos tanácsot adjál!”

„Aludjál, jobb lesz, és más becsületesebb embert is hagyjál aludni!”

„Nem vagyok murmutér, hogy mindig aludjam.”

Léni asszony keservesen panaszkodott szomszédjainak, hogy milyen baj az, ha a férfinak nincs hivatala; nappal a konyhába látatlankodik és mindenbe beleszól, éjjel meg nem lehet tőle aludni, mert mindig varázsol.

„Csak legalább ellopna valaki azt a sorsjegyet — sopánkodott a szegény asszony, akkor talán nem lovagolna mindig azon a rögeszmén, hogy nyer vele!”

Pedig idővel még egy más rögeszméje is támadt Rozenágl urnak.

Unatkozásai közben kisütötte, hogy ő beteg, nagy beteg. Érezte, hogy minden hizodalmasága dacára is sorvadásban szenved. Oh pedig ez halálos kimenetelű betegség.

Nagy bölcsen elhatározta magában, hogy nem hivat orvost, nem bizza magát mindenféle „futter“-okra, hanem majd saját erejével, saját tudományával próbál szerencsét.

De hát miért; hisz a lét és nem lét megférnek egymás mellett. Persze: ime: az ember nem volt, lett, van s nem létezik; vagy egy másik kép: volt, lett, létezik, aztán elmúlik, s újra fog létezni!

Szegény öreg, ő is volt, még létezik, de ő megsemmisül, nyomtalanul!... Az a nyom, mit maga után hagy, az csak egy virágtalan sirhalom, s azt sem maga építette magának! Tudja jól, s fáj látnia Demosthenes élő oszlopát.

Nem olvassa Shakespeare-t. Nem neki való. Irigyei voltak valaha egymásnak... utol akarta ah, balga törekvés, érni e félistent... mikor még minden érben egy tűzpatak lángolt, s a kacaj, mi lehütötte, saját műveinek gunyakazaja volt; nincs már ő benne semmi égő... hamu ott a kebelben minden.

Nem olvassa Heinét. Felkavarogna az örvény, a mi már elcsendesült, sötétben, bele-szólna a dörgő vihar, bele csattogna a fülémile; ott turbékolna a gerlepár a rémség szélén, lent a diadalnak tüze kábitó gőzt lehelne, oldalt a kéj vonzó mágnesével... távolról varázsló csillagfény, mely az átmelegült képzelet varázshatalma alatt egy dicsőült világ álmoképeit adná, itt-ott egy zengő berket festve, árnyában a szűztiszta szerelem olvadó enyelgésével, itt-ott egy viharzó éjjelt, a megcsalatott kedély gyilkos bosszújával, amott egy fényes termet, hol bűn s ármány fényben uszik, s az egészre áradó zene ösz-sze-zavarná lényét a multtal. Nem Heine, a te nyelved, a te szellemed tele van azzal, mi

Meg is tette.

Irt az első könyvkereskedőnek egy hires orvoskönyvért. Annak neki feküdt, s tanulmányozta törhetetlen buzgalommal.

De sajátságos! minél jobban belemélyedt a csodálatos tudományba, annál betegobbnek érezte magát. Elhatározta hát magában, hogy ezentul a hirdetésekhez folyamodik.

Kitartó szivósággal kereste, kutatta és olvasta a lapok ezerféle hirdetéseit. Végre egy napon diadalittas szemekkel lobogtatta a nagy ujságot Léni asszony szemei előtt:

„Bravó! Meg van! Éljen!”

„Talán megnyertük a nagy lutrit?” kérdezte szájatató csodálkozással a jó asszony.

„Többet Léni, többet! „Nincs többé tudóvész!” „A sorvadás alaposan kigyógyítható! Éljen! Bravó.”

S Rozenágl ur rózsás kedvében szaporán emelgette tömzsi lábait, mintha tánczra ké szülne.

„Oh,” mondta Léni asszony megvetőleg, azt nem hiszem. A Karner Fanni meg a Lajos Pista is sorvadása voltak, mégis meghaltak. Ez csak svindli!”

„Eh! mit ért ahhoz egy asszony? Mit tudod te azt Léni, hogy mi az a tudomány?”

„Legalább nem hagyom magamat bolonddá tenni, mint a te komád, az a bölcs jószág. Ugy-e, az is meghozatta kopasz fejére a hajnövesztőt, aztán még az a tiz szál haj is ki ment tőle, ami volt és olyan fekete lett tőle a koponyája, mint ez a polituros asztal itt, ni!”

Az egészen más. Az nem volt ilyen hirdetés. Hallgasd csak: „Nincs többé tudóvész! A mellbetegség, sorvadás, kolera, alaposan gyógyítható Knofelblüh ur labdaccai és

„Oh! „Knofelblüh?” Pfuj! milyen név ez! Szinte érzem tőle a foghagyma szagot! Hisz ez nem is lehet becsületes ember, ez zsidó lesz, te Hanzli!”

De Hanzli ur nem volt olyan előítéletes és antiszemita érzelmű, mint a felesége.

„Már mért volna zsidó? He? Az én nevem

Rozenágl, mégis becsületes keresztény katolikus vagyok!” „No hát!”

„Elhiszem, de Knofelblüh meg Rozenágl! Milyen különbség? Te Hanzli, vigyázz rá, bolonddá tesz téged ez a zsidó!”

„Okosabb embereket is bolonddá tettek már!” volt a vigasztaló felelet.

„No, de már én csak még se hagynám, hogy engem egy Knofelblüh lóvá tegyen! Nem én! Majd mindenki kicsufol, aki megtudja!”

„De nem tehet ám engem lóvá senki! Nézzd, olvassad ezeket az „elismerő hálaíratokat” ni! Ilyet még nem olvastál. Az orosz czár udvarától kezdve a csicsói kántortanítóig minden tudományos ember használta ezt a szert. Mért ne próbálkozzak meg vele én is? Ettől gyógyult meg a karczagi borbély meg a leveli polgármester! Elolvashatod a saját szemeiddel la! Aztán a korendai szabóművész is azt írja itt magáról, hogy: „teljesen kigyógyultam veszedelmes bajomból, mely annyi szenvedést okozott nekem. Éjjeleim most már teljesen nyugodtak és egy köhéntést sem teszek többé! Fogadja uram legmélyebb hálámat stb... Aztán itt meg egy tekintetes ur, ki igen hosszú hivatalba van, és így hívják a teljes címét: „a magy. kir. állami nagyságos főügyész urnak a segédírnokja” hát ez az uraság így nyilatkozik magáról, hogy: „Régi idő óta nagy beteg voltam. Teljes étvágytalanság és örökös láz kinezott, fojtó köhögéssel egyetemben. De hála az ön megbecsülhetetlen orvosságának uram, büszkén mondhatom, hogy e sok baj teljesen megszűnt s oly egészségesnek, elégedettnék érzem magamat, mint igen kevés ember. Fogadja stb... stb... No látod asszony, ugy-e? Mit szólna most már ehhez?”

„Azt, hogy ez csak egy zsidó, aki eltekeri a becsületes ember esztét és aztán a markába nevet. Ne higgy neki Hanzli! Majd megbánod, ha nem hallgatsz rám!”

(Vége köv.)

A lutris czédula.

— Életkép. —

Irta: KLEMENT ALAJOS.

(Vége.)

— Hát lesz-e már? — micsoda, nem mondd meg?... Jól van, akkor hát majd megmondja a feleségem,

— Jaj, instálom, könyörgöm — a czédulát!

— Mejd ellődulsz innen! Mars a dolgozó után! Ezt majd csak magam fogom átadni a feleségemnek.

— Jajjaj! csak azt ne! — rimánkodott Miska kétségbeesetten.

Trutya uram azonban nem igen hallgatott már akkor reá, hanem egyenesen a ház felé tartott.

Miska szájatva bámult a gazdája után, Nem tudta elgondolni, hogy honnan veszi ő kigyelme egyszerre azt a nagy lelki erőt, hogy még a felesége ellen is fel mer lépni.

— Hiszen eddig nem így volt ez — gondolá magában és igazá volt.

Trutya uram azalatt a pitvar elé ért. Ott pihenőt tartott. Lehet, hogy nem volt még egészen tisztában mondókájával; lehet az is, hogy még sem tartotta olyan csekély dolognak a felegével szembeszállni. Annyi bizonyos, hogy kényes helyzetbe sodorta magát.

Miska az akácza mögé húzódva, csak leste, hogy mi leszén vége mindennek. Már hogy jó nem, azt bizonyosra vette, ismervén a maiszterné asszony virtusát. Ember legyen a gáton, a ki véle ki akar kötni. Lelki szemeivel már látta is azt a „ne mulas“-t, a mely itt nyomban bekövetkezik.

Gondolataiból egy erős rikácsoló női hang rázta fel.

— Hé, Miska te! megjöttél? — Gyere már!... No, hány esztendőre mozdulsz meg! Ez a maiszterné hangja volt.

— Jaj nekem! — reszketett bele a szegény inas.

— Jaj, a feleségem! — fohászkozott a pitvar előtt Trutya uram. Elment most már

neki nincs; kábulattal, szerelemmel, ábrándal s a minden szenvedésért zugó vihar szavával és villámaival.

A kihalt vulkánt hiába öntöd le égő lávával, belsejét meg nem indítja semmi sem.

Nem olvas, nincs, nem létezik neki olvasmány!

Most lezárja szempilláit. Mily mélyen fekvők e szemek, mily kiállók azok a csontok. Mintha azok a szemek visszakivánoznának az elmerült multba, mintha ezek a csontok siró fejfája akarnának lenni az egykor rózsás, ifju arcznak.

Álmodik... hogyan? hát álmai vannak. Igen! Hiszen akkor mindene van! Haj, csak-hogy egy álom lebeg előtte folyvást, s ez sem a lélek játszi ugrádozása, egy homályos kép, mely egykor, régen, ötven éve reczehártyájára rárajzolódott, s irgalom annak a fénynek, hogy csak akkor tűnik fel eszméletén, ha lezárja pilláit.

Megszokta ő ezt az álmot! Megszokta. Nem is fáj neki a mi benne fájdalmas, nem is sir a miért könnye hull, nem is zokogás az, mit lelke, keble végbe visz; óramű a lelke, oda ér a mutató, lezajlik az álom!

„Szeretlek” susogja. Hazudik. Ő senkit sem szeret... de hisz ötven évvel előbbit álmodik, hagyjuk... „Nem akarod meghalani”. „Ha fáj valamid, szived, én megvigasztallak... ha örömem lesz, veled osztom meg. Ugy-e? Mért nem szólsz kedvesem? Nem hiszsz? Igaz, hisz nekem nem szoktál hinni.

Nincs bennem bizalmad... hej, bizalom nélkül nincs boldogság!”

Egyet mozdul, változik álma.

„Im, nagy lelked meghozta áldozatát, kibékültünk, szóltanul! Érted-e ezt, erre csak rokonlelkek képesek.”

Hallgat! s aztán újra kezdi: „Érthetetlen változás, mintha sóbálvány lennél. Minek is az a szerelem. Hisz ti nők sohajtatok érte legtöbbet, s még sem tudjátok megbecsülni.

Ejh, nincs most igaz szeretet, azt hiszed? Békét hagyok? Majd ha megöszülök magányosan, akkor hiszsz nekem, ugy-e édesem?”

Fölébred, feltekint... lejárt az óra, vége az álomnak. Maga elé néz, egy keresztet árnyékolt oda a lenyugvó nap az ablak keretéből.

„Megöszültem, magam vagyok” reszkető hangon így beszél, ingó lábakkal könyvtárhoz támolyog, félre huzza a függönyt, csak kezeire bizza a keresést, szeme már egy másik világban időz fényével. Nagy Isten, talán Shakespeare keresi ki, vagy Petőfit... egy csomag írott könyv... felüti az első lapot, egy név áll ott; megreszketet rája, becsapja a könyvet, hogy csak úgy porzanak lapjai, felüti a végét, ott is az a név reszketeti meg izmait... lehullik lábai elé a kötet... így még vagy tizenöt kötet lapjai között keres mindig valamit, s ráakad arra, a mit nem tud tovább nézni, s mégis egyre keresi...

Az a név, az a név... Azok a könyvek, azok a könyvek... busan néz a szétdult halomra, naplói azok!

Most már szomorú! Nem ő. Ne higgyétek: az a lélek, mely számos évvel ezelőtt e sorokat írta tüzlánggal, az költözött belé újra... Szegény öreg, miért adtal helyet e régi vendégnek, kiturja a nyolczvan éves lelket belőled!

Arcza kipirul! Itt tüznek kell lenni! De itt a földön rá nézve az nem létezik, ez a tulvilágé.

Tántorogva rebeg: „Rakj tüzet édes!” Nem felel senki, iszonyuan felkaczag... Hahaha, minő kaczaj ez? maga is megijed tőle... felugrik, tüzet gyújt a könyvhalmaz alá, s a mint a lángok felnyalják a sok keserű levet, a mi a lapokra van kenve kétségbeesett lesz arcza, s fejébe csap: „Hah, én még most is álmodom!” aztán nézi, mint hamvad el a sok lap, mindegyikben az a név, az a név!... most ég a végső, ott, ott, a sarkán, a mint a tűz kínjától összezsugorodik, ott feltűnik még egy betű, annak a névnek kezdőbetűje... Arcza kigyul, szeme lángot lövel — utána kap a papirdarabnak — vége már... az utolsó is megsemmisül.

„Megsemmisültem!” kiált fel... s össze-rogyik.

Nem is ébred fel többé, csak a feltámadáson.

Feleség, gyermek, nem kísérté koporsóját... s a ráhullott könny sem áztatta át a szemfödőt!

Kell is annak köny, a ki megsemmisül...

M. I.

a kedve Sára asszonynyal szembeszálni. Csak már ne is volna itten.

Már most mihez fogjon? Bizonyos, hogy ha még tovább is itt marad, hát nagy baj támadhat belőle. Az meg már egészen bizonyos, hogy megest ő fogná a rövidebbet huzni.

Itt tenni kell valamit. — Körülnézett. Örömmel vette észre, hogy Miska még mindig ott ólálkodik az udvar közepén. Hozzá sietett.

— Miska te! Hallod-e! — Nesze fogd hamar! ehen a lutriczédula — add át magad a feleségemnek. Én majd csak akkor számolok be ő kelmeivel, mikor haza jövök.

— Soh'se fogom biz én! Szebben esik a', ha gazduram adja át.

— Kölyök, parancsolom! — Nesze fogd! Miska vihogva vette ismét át a reskontót.

Sára asszoy éppen akkor jelent meg egy jókora piszkafával a pitvar ajtajában.

— Ahá, berekben a farkas.

— Jaj, a feleségem! — Nem akarok már kora reggel — éhommel összeperekezni ő kelmeivel. — S azzal Trutya uram a lehető leggyorsabb módon kirobogott a nagy kapun.

Szegény Miska busan tekintett elinaló gazdája után.

— Na tessék! — sóhajtott aztán — most meg már rajtam marad az egész teher. Ugyan csak csávában hagyott. Bár a hátamat is magával vitte volna, mert félek, hogy helyette nekem duplán jut ki abból a piszkafából.

Sára asszony pedig ezalatt ugyan csak türelmetlenkedett már, mert az ámbitusra ki állva, újból neki ereszté rikácsoló hangját.

— Miska te! hallod-e! hát megsiketültél, hogy nem hallod a szavamat?! — No, állasz-e no! Mit báméskodol ott? — Mozdulj már, a ki lelke van!

Miska egy ugrással Sára asszony előtt termett.

— Ihol vagyok, instálom!

— Hol kunczorogtál egész mostanság? — hogy vesztél volna a pokolba lustaságoddal együtt!

— Hohó! hátha osztég velem együtt a nagy ternó is veszendőbe menne? — S azzal somolyogva nyujtá oda a lutris czédulát.

— Mégis csak kitanult egy kópé vagy te, hallod-e!

— Haszen, ha olyan nem volnék, a milyen vagyok, hát bizony rég lábat adott volna már a maiszter uram.

— Már ugyan miért, te! — fürkészett tovább Sára asszony.

Miska a vállát rángatva, egyet hunyorított a szemével.

— Hát bizony csak azért, hogy maiszterné asszonyom minden áldott héten a — lutriba küldözget.

Sára asszony nagyot ugrott ennek hallatára. Szinte kikelt a képiből, mikor ráförmedt Miskára:

— Mit mondasz? — hogy mondtad? hát megtudta?

Miska nem merte még egyszer ismételni a mondottakat, hanem csak a fejét rázta „igen“ re.

— És hogyan tudta meg, te tapsifüles te!?

— Haszen, ha tudnám! Magam is csak akkor vettem észre a bajt, mikor már az orrom elé tartotta azt a lutris czédulát.

— A reskontót? — ámult bele Sára asszony.

— Azt!

— Hát azt meg hogy a patvarba kerítette a kezétgyébe?

— Már azt bizony nehéz volna megmondanom, instálom átossággal, — én csak éppen annyit tudok, hogy a mint ide az ablak alá kerültem, hát egyszerre, mintha csak a föld

alól bujt volna elő, úgy előttem termett a maiszter uram. A lutris czédulát is bizonyosan csak úgy csipte el tőlem, mert biz Isten! én nem adtam oda neki.

— Oh te bangó! Hát nem megparancsoltam én neked, hogy úgy vigyázz arra a reskontóra, mint két szemed világra?! —

— Én semminek sem vagyok oka, instálom, mert én ugyan váltig beszéltem a gazduramnak, de bizony ő kigyelme rám se hereditett, hanem egyenesen a maiszterné asszonyhoz akart menni.

— Ugyan ugy-o?! Hát aztán miért nem jött, mi?

— Már azt nem tudom, könyörgöm. Elmenet csak azt hallottam tőle, hogy majd beszámol ő a maiszterné asszonnyal, csak haza jöjjön.

De már erre Sára asszony végkép kijött a sodrából. Ő vele mer az ura leszámolni. Ilyet még nem halott. Mint egy furia, úgy fel s alá bomlott a tágas ámbituson.

Trutya uramnak ugyancsak volt esze, hogy még ideje korán elmenekült a vihar elől, melyet enmaga felidézett. Nem jó olyankor a felesége körül lenni, mikor kitör belőle az indulat.

Miska is bizonyára így vélekedett, mert miatt Sára asszony így dult-fult haragjában, ő egy ugrással a műhelyben termett s ott a forgácsok közé bujva, a világért ki nem mozdult volna az nap többé odujából.

Sára asszony alig győzte haza várni ezen a napon az urát. Már a delet rég elharangozták volt, de Trutya uram csak nem mutatta magát. Így elmúlt a délután, sőt az est is és Sára asszony még mindig hasztalan várta haza az urát. Éjfél felé már beleunt a vára kozásba, s azért lefeküdt; aludni azonban drága kincsért sem tudott volna.

Épen az éjfél utáni kettőt ütötte el a toronyóra, midőn Miska, ki szintén nem tudott elaludni, mivel tán sejdítette, hogy a ma átélt eseményeknek még egy kis utójátéka is létezik, nehéz léptekkel hallott valakit belépni a pitvarba.

Azután ismét mély csönd borult az egész házra, — ő is csakhamar elaludt...

Másnap Miska már kora reggel talpon volt. Szeget ütött a fejébe az a nagy csöndesség, a mit a háznál észrevett. Sehogy sem tudta eldondolni annak okát, hogy a maiszterné asszony mért nem czibálta fel őt, meg a többi cselédséget. Hiszen eddig ez volt a regula a háznál.

Kíváncsisága nem engedé nyugodni. Oda sompolygott a lakházhoz s az ablak mellé lapulva, bekandikált.

Szinte visszahökken azoktól, a miket odabenn látott.

Trutya uram ott ült az asztal mellett szomorúan — bekötött fővel. Sára az meg egy nagy vederből borogatást rakott arczára, közben pedig egész halmaza hevert a szétépedt papirdarabkáknak, mikben Miska rögtön a maiszterné asszony által négy éven keresztül gyűjtött lutriczédulák foszlányaira ismert.

Miska csak káprázatnak vélte az egészet. Pedig nem volt káprázat, sem a gonosz lelkek incselkedése — való igaz volt a mit látott.

Négy hosszú esztendő óta e napon volt először igazán csöndes a ház, a mi Miskának szinte rosszul esett, annyira megszokta már a természetete a maiszterné asszony örökös zsörtölődéseit.

Trutya uram is, a helyett hogy mint más-

kor Mózsi koresmája felé venné utját, a mű

helybe téved s oh csodák csodája, napestig szorgalmasan gyalul, enyvez s munkálkodik. Miska meg azon törte az esztét, hogy vajjon mi okozhatta ezt a nagy változást a házi regulákban. Mikor pedig épenséggel nem tudta kifundálni bolond eszivel, hát azzal vigasztalódott, hogy — haszen nem lesz ez sokáig így! Megsüthetnék azt, ha ez már most mindig így maradna! — Ezeket gondolva eldudolá kedves nótáját, hogy:

Megvirrad még valaha.
Nem lesz mindig éjszaka...

Pedig csalódott — soha sem virradt fel többé Trutya uram házába a lutrijáték csilloga. Letűnt az örökre. Hogy voltaképpen micsoda bűverő tüntette le annak titkát, Trutya uram meg az ő kedves élete párja, az öreg Sára asszony sohasem fedezték fel a kíváncsi szomszédoknak, — mugukkal vitték a sirba.

Az emberi akarat szabadsága

beleillik a természeti s erkölcsi törvények közt létező viszonyba.

Irta: Dr. ?

I.

(Folytatás.)

E naprendszerben minden égi testnek két ereje van; ezen erők egyike a röperő, másika a nehézkedő erő. A röperő következtében a csillagok, miután egyszer bizonyos erő által mozgásba hozattak, folytonosan egyenes irányban tovahaladni törekszenek, míg a nehézkedő erő következtében a kisebbik a nagyobbikhoz közeledni akar. Ha a csillagok csak röperőerővel bírnának, folytonosan egyenes irányba haladnának előre; ha pedig csak a nehézkedő ereje működne, a nagyobb csillag a kisebbet egészen magához vonzaná s vele egyesülne. E két erő azonban egyszerre működik s egymást egyensúlyozza. A nagyobb égitest a kisebbet folytonosan vonzza, de ezen vonzásnak a kisebb égitest saját röperje miatt teljen nem engedhet, miért is a nagyobb égitesttel soha sem egyesülhet; de röperje irányában sem haladhat kizárólag a nagyobb égitest vonzó ereje miatt. Mi által a naprendszeréről áll valamennyi égi test összes rendszeréről. Mädler több mint 800 állócsillag mozgását tevő számításainak tárgyává s bebizonyítja, hogy egész naprendszerünk az állócsillagok rendszerével együtt, ép úgy mint a bolygók, nem mozog egy központot képező csoport, vagy inkább ezeknek képzeleti nehézkedő pontja körül, mely pont Alyone, a fiastyuk csoport főcsillagának közelében van. Ugyan ily módon mozognak a holdak a bolygók körül, ezek ismét a napok és központi napok körül. E két erő az, mely az égi testeket évezredek óta meghatározott pályájokban állandóan megtartja, abból kitérni nem engedi.

Allandóságot, rendet észlelünk nemcsak az előttünk egészen ismeretes élettelen természetbeli tüneményekben, minő pl. a hajított testek mozgása, az inga lengése, a testek összeütközése, hanem a természeti tünemények azon országában is, melyben eddig csak a feltevések terjesztik gyenge világosságukat; ide tartoznak az ugynevezett átmenő (kosmikus) erők, minők a fény, melegség, delezesség, és villamosság erői, melyek által eszközlött tüneményekben feltevések játszanak nagy szerepet, de ha nem is tudjuk egészen világosan mi pl. a fény, vilamosság alapja, mindazáltal azon tünemények állandósága, mely a köszörült üvegekkel tett kísérleteknél jelentkezik, tehetségessé tette megkisebbiteni a köztünk és a csillagok között

létező távolságot, a villamossági tünemények állandósága pedig azon nagy fontosságu találmanynak képezte alapját, melynél fogva képesek vagyunk rövid idő alatt tudósítani fém-sodronyaink által tengeren túli tartományokat; a villamossági tünemények állandósága tette lehetségessé a légköri villamosságnak romboló erejét némileg megakadályozni, megtörni.

A természeti erők működésének ezen állandóságával találkozunk mindenütt, hol csak működnek. Rugalmas nemcsak a tekeasztal golyója, hanem az élő fának ága is. Valamint az élettelen természetben a súlyosság különböző foka a tömeg nagyságától függ, ugy az élőtermészetben is; mást észlelünk ugyanis a fán, ha azt gyümölcsessel megterhelve, mást ha leveleitől is megfosztva látjuk.

(Folyt. köv.)

HÁZASSÁG A SIRBAN.

EREDETI REGÉNY

KÉT KÖTETBEN.

IRTA: KOZÁRY JÓZSEF.

ELSŐ KÖTET.

IV. FEJEZET.

Ragady Laura titkon megszökölja Könyessy Kálmánt, Könyessy álma és világnézlete.

(Folytatás.)

Én, hogy örökre irókodjak, azok között a léha mihasznák között, inkább most... oh, de mit forgatok eszemben, hová mennék én idegen hadseregbe, mikor még itthon sem töltöttem ki évetem, melylyel a hazának tartozom, ki minden fia iránt legalább annyit megenged, akár szegény, akár nem, hogy boldog lehet miatta, ha tud, ha nem, akkor meg elmehet koldulni, ha van hozzá való arca, elég széles a haza.

Csak tettem volna már eleget e kötelességemnek, akkor nyugodtabban és biztosabban haladhatnék kintözött céloim felé, de így, a legjobb esetben még azzal sem segíthetnék magamon, hogy valami csatában rohanjak szándékosan a halálba, mert hisz a csatában meghalni nem véték, de csak vitézül; én pedig első lennék, mindig a bajársak élén rohannék oda, hol az ágyu tömböl, hol ezred magával indul sétára a halál! — De így, a ayomorult sors által üldözötve, vagy elnyomatva végre is arra az utalatos erkölcsstelen axiómára jutni, mit annyira kicsinylek... de félre lehangelő tudat!! én nem akarom még meg sem közelíteni azt a gondolatot, hogy valódi lelki bátorság mellett valaki ahhoz a piszkos erkölcsi axiómához forduljon, melyet épen imént annyira megvettem, mert a sophisták pánceá, a regényhősök vértje: az öngyilkosság!

Én tiszta szívvel csüngöm Minerva karjain; nem képzelhetek oly szivtelenséget, hogy ez Istennő markából önként letasziton; nem, tervem sikerülni fog!

Holnap, mihelyt mindent rendbe kapunk, elsietek ismét Budára, jó korán, hogy elég időm legyen még egyszer jóakaró ismerősömet fölkeresni a magas gratiájába ajánlkozva őszintén elmondani neki helyzetemet, így talán majd az is hozzá lát kissé jobban a protectorsághoz, mert hiába, bár mily csúf is elöttem az ilyen uton célhoz jutni, de igaza volt szegény anyámnak, ki azt szokta volt mondani, hogy hiába is törekszem, bár meny nyire is megtudnám állni valamely helyen a sarat, de ha nincsen protectorom, soha sem fogok célhoz jutni.

Most egyelőre ez is jó állomás lesz, ámbár abban a tudatban, hogy örökre itt kinlódjam azzal a nyomorult, lélekölő irka firka másolatásokkal, akkor igazán jobb lett volna nem is születnem.

Mi boldogok azok, kik jövőjüket szabadon alakíthatják, kiket anyagi helyzetük nem gátol abban, hogy magas szellemi céljaik felé emelkedhessenek! Mennyi erőt el kell így pazarolnunk nekünk, kiket a sors csak annyival ajándékozott meg, hogy szabadságot adott mégis a küzdelemre; mi is — bár szegények — de azért előre törhetünk.

De hagygyán! A küzdőké a babér! Olympion is csak azok nyertek cserkoszorut, vagy babérlombot, kik valamely téren emberül vi selték magukat. S nem irigyelték-e még maguk az Istenek is e jutalmakat?

Ily cserkoszorú, ily babér vár én reám is, ha bátor harcosként gyáván vissza nem riadok azoktól az akadályoktól, melyeket a sors utamba gördít. Az az igazi élet, melyhez küzdelemmel jutottunk s vajjon Dariusnak, vagy Krözusnak mi boldogsága volt kincshalmazából, melyet sem a szorgalom, sem a munka s más igazolható körülmény nem szerzett meg számára, hanem a nélkül gyülemlett össze, hogy csak egy forró veríték is legördült volna homlokáról: míg a szegény napszámos, ki arczveritékével keresi meg napi kenyerét; oh az mennyire tudja méltányolni, ha egy garasra szert tehetett.

Én munkával, nem dözsoléssal akarom tölteni napjaimat; nekem kín volna, ha csak egy napot is még ily télenül kellene elszalasztanom, minő a mai is volt. Nekem ily regényes epizódok nincsenek inyemre! ez csak azoknak a légvárépítő, léha teremtményeknek való, kik nem élnek előre meghatározott terv szerint, hanem lépten-nyomon ragadni engedik magukat épen abban az irányban, melyben az áramlat éri őket; ez csak a mi Bélánknak való, kinek komolyabb feladata az életben szerinte úgy sincs, mint kiaknázni a jelent, feledni a multat, rá se heríteni a jövőre, de engem mentsenek meg az égiek ily terv nélkül mozogni az ég alatt, mintha semmi magasabb erkölcsi rendeltetésem sem volna.

Alig várom, hogy kivilágosodjék, majd tervem kivitele után nézek s legalább megszabadulok e kellemetlen tivornyától, minő a mai is. Hej, csak valamivel lett volna több pénzem, azt tartom, nem is jöttem volna Bélához, vagy legalább nem maradtam volna nála ennyi ideig.

Ha szerényke szálláson volnék most a Czuczor utczában; igaz, hogy kissé kellemetlenebb levegő volna szobámban, mert az a sok apró gyerek, azonkívül a házi asszony, férje stb. bizony egy szobára kissé sok; de mit tevő legyek, ha 5 ftért jobb, kényelmesebb szállást itt a fővárosban nem kaphattam, s hozzá pincze szoba! Rosszabb az ember helyzete a madárénál, mert legalább a utolsó veréb is egy csinos kis fészket csak tud biztosítani magának; nekem nincs akkora kizárólagos térségem, a hová bőröndömet letehetném. Sokszor szívesen künn aludnám a szabad ég alatt; csak itt is ugy volna, mint falun, hol kitesz az ember nyári éjszakákon egy vánkost, meg egy pokróczot az eperfa alá s olyant alszik, hogy álmában szintén a a rózsák nyílanak. Itt már innen-onnan elmulik az éjfé, még sem jött álom szememre, mert a jövőm fölötti aggodalmaknak súlyos szikláját nem képes Fantazos tovább hengeríteni fejemről. De ez így már most még sem tarthat egész éjszakán keresztül, mert holnap az álmatlanság következtében megint oly színben leszek, mint a ki egész éjjel ke-

resztül dorbézolta, holott, hála Jupiternek, hát ettől még is megmenekedtem. Most pedig be fordulok a falnak, így talán előbb elalszom. Szegény anyám, eddig tudom, hogy a te szemidet is lecsukta az álom; jó éjszakát! Én is elalszom.

E hosszú elmélkedés végre kifárasztotta Kálmánt, mert hisz igaz, hogy az aggodalom oly lelki jelenség, mely az álomnak ellensége, valamint a nagy öröm is, szóval minden oly kedély tünet, mely a lelket izgalomban tartja, de végre is huzamossága által minden, az öröm épen ugy mint a bánat, előidézvén a megszokottságot ez pedig az egyhangúságot, végre unalmassá válik; az unalom pedig az álomnak fészke. Végre tehát Kálmán is meguntván a hosszas aggódást, be fordult és szeméi csakugyan nemsokára lecsukódtak, ha tudta volna, mire?

Alig szenderült el, egyszer csak nagy csendesen megnyílnak annak a furcsa czirádákkal ékített ajtónak szárnyai, mely a 15-ös számú szobába vezetett s azon egy kis lámpával kezében egy női alak lépett be, egyenesen Béla felé tartva, kit gondosan megszemlél s midőn teljesen alva találta, az elé a pamlag elé lépett, melyen Kálmán feküdt, de arczczal benek fordulva.

„Minden jól van;” csakhogy itthon vannak,“ suttogá; gondoltam én, hogy megteszi hatását dalom s ime, nem is csalódtam. Mért nincs Könyessy most kifelé fordulva, hogy egy forró csókot nyomhatnék ajkára. Én, mióta ezt a fiatal embert megláttam, azóta mintha megfordult volna velem hirtelen a világ, mintha valami összekötő zsineggel szorítottak volna hozzá, hogy akár merre nézek, akár mit gondolok, a vége csak arra megy ki, hogy Könyessy Kálmán.

Ő látszólag tartózkodó; mint modorából észrevettem, fönkelt czélu ember lesz s egyáltalában nem tartozik a léha, ugynevezett jóképtű jogász gyerekek csoportjába, kik minden műveltségüket, összes tudományukat és tehetségüket abban vélik rejteni, ha üres semmit sem jelentő bókokkal tudják a mi nemünket traktálni, de különben egy részt magunk vagyunk okai, habár a kivételekről sem szabad soha megfeledkezni, mert vannak a mi nemünknel, de hányan, kik épen olyanok, mint a libák, valamint ezek falják az eléjük vetett lomot, ugy a mi nemünk is mohón falja azt a sok lim-lomot, azt a sok gyatra frázist, azt a sok tolakodó, arczatlan hazugságot, melyet eléje dobnak azok az üres fejű gavallérok, vagy hogy is nevezzem hamarjában őket?

Kálmán nem ilyen; én pedig csak kipróbáltam ma ugy, hogy jobban embert kipróbálni, nem lehet. Ámbár azt az egyet elengedném jellemvonásából, hogy csakis a kérdésekre szeret felelni s ezzel azt hiszi, hogy már most mindennek eleget tett. Egyébiránt erről később le lehetne szoktatni s meglehet, hogy csak ma az első találkozásnál volt ily tartózkodó.

No, most csak hadd aludjanak mindketten; hej ha felébredne valamelyik, kivált Kálmán, no akkor ugyan hogy oda lenne minden előtte.

Én, mint nő s ilyenkor, mikor mások alusznak, e helyen mászkálok! — S ezzel visszadöbbenve, épen hajolt Kálmán felé, hogy annak lágy fürteit egy gyengéd csókkal illette, rögtön szobájába iramodjék, midőn Kálmán álmában e szavakat találta mondani: „Biztos jövő s aztán család.”

Ragady Laura megijedt, hogy Kálmán ében van s ha észre találja őt venni melette, mindent joga van nemcsak gondolni, hanem tenni is, azért elfújta hirtelen lámpáját és nagy óvatossággal a czifra czirádás ajtócska

felé fordult, de épen mikor át akart lépni a 14-es szobába, ismét ilyen szavakat hallott: „Nem mutatom, de tudok forrón, lángolón szeretni!”

Nem is kell több; épen én is így kezdtelek ismerni erről a jó oldaladról, ezért követtem el mindent, hogy valamiképp magamhoz fűzsek, s ha különben az égből is az van megírva, majd rajta leszek, hogy megnyerjem a ternót. S ezzel Ragady Laura csendesen bezárta a czirádás ajtót és ágya felé tartott, hogy nyugalomra hajtsa fejét, mert mára vonatkozólag neki is már teljesen elég volt minden.

Gondolatok.

Szomorúság és vigság; az emberben egyedül e két indulat létezik. Ezekre vonatkozik minden.

BALZAC.

A tisztviselők ajkain némelykor egy saját szerű mosoly vonul el, mely kirekesztőleg az ő tulajdonuk, valamint színtelt észrevehetjük tánczosnőknél is.

BALZAC.

A ki értésül adja, hogy *títkot* tud, ennek egyik felét már elárulta, és a másikon is túl ad kis idő múlva.

JEAN PAUL.

A tékozló a bőségnél reggeliz, a szükölködésnél ebédel, a gyalázatnál vacsorál...

Csak ott állandó a törvény: hol szegény, boldog annak sikerén fáradoz; s nem ott, hol félrevonultan a közügytől jobb időket siratva, egymás sérelmeit panaszojják.

KISFALUDY KÁROLY.

A jogok egyenlősége soha sem fogja megszüntethetni az állások különféleségét: a socialismusnak elejét venni más módon alig lehet, mint hogy a felsőbbrendűek egész odaadással szenteljék magokat az alsóbbrendűek sorsának javítására.

CAVOUR.

Az egészséges lélek első s bizonyos ismerető jele a szív nyugalma és azon gyönyör, melyet belsőnkben érzünk.

YOUNG.

Frissítő.

A kormányának úgy látszik mégis csak sok a választási kiadás, csak minden öt évben akarják kiállítani a mameluk albumot.

Nagyváradról az a hír, hogy Tisza Kálmán mellett mindig tüzoltók vannak kirukkolva óriási teckendőkkel, hogy ő kegyelmességét lelkes fogadtatás okozta meghatottságából felfrissíthessék.

Munkácsy képét megtekintő paraszt ember, erővel hátulról is megakarta nézni a képet, a mikor előlről teljesen kibámulta magát. Ez a legjobb kritika.

Korszerű. Biró. Ha akar ön felebbezni, úgy teheti azt.

Vádlott. Kérem mibe kerül az?

Biró. Egy krajczárba sem.

Vádlott. Ugy nem felebbezek, úgy sem érne akkor semmit.

Egy tudós kinainak, a ki egy hátrafelé haladó gőzmozdonyt talált fel, a kínai császár, a nap sógora, a hold nagybátyja, s valamennyi álló csillag unokatestvére egy érdemgombot és egy kék pávatollat adott legmagasabb elismerése jeléül.

Udvarló. Szereti nagysád Hugo Viktort? *Hölgy.* Ugyan hoya gondol, hisz van már vőlegényem!

A postarablók mégis csak kitűnő emberek lehetnek!

Miért?

— Nos, mivel csupa egyest kaptak.

Na, édes barátom mégis csak furcsa, már hatodszor vagy jegyes állapotban!

— Soh' sem furcsa az, mindig jobb inkább hatszor jegyesnek lenni, mint egyszer férjnek.

Az bizonyos, hogy a kolera a magyar államvasutal be nem jó, mivel Kelenföldön vagy egyebütt a töltésen marad.

A honvédelmi miniszter figyelmébe! Hogy kell az ágyut készíteni? Vesz az ember egy lyukat, s körül önti érczel és kész az — ágyu.

Miben van a boldogság? Lord Byron mondta valamikor: „Én csak egy embert ismerek, a ki igazán boldog volt. És ez Beaumarchais, a „Figaro“ szerkesztője, a ki még nem volt 30 éves és már két feleségét temette el és három pörét nyerte meg.”

Salamoni bölcsesség. Apa: „Jancsi, hol vagy?” Jancsi: „A körtefán, apám.” Apa: „Jössz le mindjárt onnan!” Jancsi: „Már ugyan minnek?” Apa: „Hát mert az ég zörög.” Jancsi: „Hm, azt ide fenn is hallom.”

Amint a fáma beszél, egy előkelő hölgy, aki nagyon figyel az illemre, zongorája lábaira csipkeszegélyű fehér nadrágozkákat huzatott. — Azután még mondja valaki, hogy a XIX. század nem erkölcsös!

Vendéglősök figyelmébe! Egy angol, legújabbban azt a felfedezést tette, hogy helyes vegyítés által régi flanel rongyokból, sós osztrigából, kocsikecséből és elhasznált glazettegyükből pompás orosz kaviár készíthető.

Honatyáink albumából. „Uraim” — hebegé a képviselőház tornácán a lefolyt országgyűlés tartama alatt egy honatyá, kit társai már régóta ösztökéltek a szűzbeszéd megtartására — „én — én — nem vagyok megszokva — nem vagyok kellő hangulatban — én — bocsássanak meg — de ha valaki szives volna helyettem beszélni — úgy — úgy kalapját örömet tartanám.”

„Adja Isten egészségére!” szolt a kis unoka nagyapjához. „Ostoba liba, hisz nem tüszenttem; régi köhögésem vett elő.” „No hát ne adja Isten egészségére kedves nagyapa.”

Szomorú jelenség. Miért hívják a férjeket oly ritkán házasfeleknek? Mert ők többnyire nem felek, hanem nagy nullák a házaséletben.

Utánzandó dolgok! Chinában pénzbírság van arra kiszabva, a ki egy nap elmulasztja elmoudani imádságát. Ezt az adónemet jó volna nálunk is megteremteni; szépen behozna az államkasszának. — Taiti szigetén még az a szokás, hogy azon fiatal lányok, akik valamit vétettek, azzal bünhődnek, hogy vagy sajátkezűleg vagy szívök választottja által tartoznak bizonyos ideig az állami uton dolgozni. Ilyen rendszabállyal talán a mi utaink is megjavulnának egy kicsit.

Öszinteség. „Azután látogasson majd meg, ha utja B-be visz” szolt egy ur ismerőséhez. „Igen ám, de hol lakik Ön ottan uram?” „Ha átmegy a főtéren s ha egy házat lát egy ökörrrel, ott én vagyok.”

Jó szokás. Milyen okos szokás az orvosoktól, hogy a consiliumokat latin nyelven tartják! Legalább előre is szoktatják patiensseiket — holt nyelvhez.

Udvarias szabó. Egy dandy nem rég figyelemzetést kapott pesti szabójától hosszúra nyult számlája kiegyenlítésére. De miben állt e figyelemzetetés? Talán dörgedelmes levél volt az? Oh dehogya, a civilizált szabó illatos, rózsaszín borítékba bepecsételve küldött cliensének egy szál — nefelejtset.

Történelmi naptár.

Szeptember.

14. **Vasárnap.** E. 15. Mar. sz. n. 1801. Ordody Todor író születése Nagy-Maloston Barsmegyében. — 1830. Ifjabb Lendvay Márton színész születése Kolozsvárott.

15. **Hétfő.** Hildegard. 1526. A törökök Budát pusztítják. — 1530. XIII. Gergely pápa, a naptár javítója születik. — 1853. A magy. korona ünnepélyes fogadtatása Budán.

16. **Kedd.** Ludmilla. 1394. VII. Kelemen pápa meghalt. — 1580. Drake Ferenc angol admirál az első burgonyákat Európába hozza. 1802. Kossuth Lajos születése Monok, zempléni megyei faluban. 1810. Ráth Mátyás magyar tudós, az első magyar hírlap (Magyar Híradó) kiadója meghal.

17. **Szerda.** Lambert. p. k. 1394. A zsidók Franciaországból örökre kitiltatnak VI. Károly nyilatkozatára. — 1798. Gróf Teleki Domokos utazási író megh. — 1814. Pulszky Ferenc publicista és s nemzeti muzeum igazgatója, a magy. tudós társaság és a római régiségtani intézet levelező tagja, országgyűlési követ, 1848. a magy. külügyminiszterium titkára szül. Eperjesen, Sárosvármegyében. — 1830. Rettentő földrengés Peking kínai városban, mely 3 napig tartott s 12 várost feldöntött s majdnem egy millió embert megsemmisített.

18. **Csütörtök.** Villán, Tamás. 1849. Első arany és ezüst kiállítás a magyar bányavárosokból Bécsbe 1848. év óta.

19. **Péntek.** Január. 1784. Keglevich Gábor gróf főtárnokmester a hétszemélyes tábla közbiraja, nógrádi főispán születik Pesten. — 1796. Erdy János, a nemzeti muzeum régiségi és kincstári őre, jeles magyar régiség- és történetbuvár és éremtudós születik Szobon, Hontmegyében.

20. **Szombat.** Eusták vt. 1705. Rákóczy Ferenc Szécsényben a magyar confederáció főnökének választatik.

Szerkesztői üzenetek.

Dóczy Jóska, Sárospatak.

Óhajai valósultak.

Versét ime jól kiszedték,

Maradt egy kis nyomdafesték.

„Fiuk, óh édes barátim
Ugyan mért nem daloltok már?
Daloljatok el e nótát:
„Bujdosik az árva madár.”

Vagy daloljatok busabbat,
Még busabbat, hogy ha lehet,
Mely azonnal megrepezsze
Fájdalom terhelt szívemet.

Vagy vig nótát daloljatok,
Mely megvívjon bánattal,
De ne bántatók különben:
Hiszen tudom — nincs oly vig dal!”

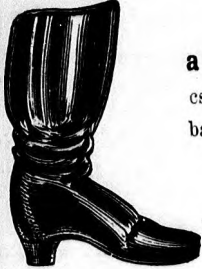
Lássá kedves muzsák fia,
Kora még az elegia!
Melpomené istenasszony
Kissé jobbakat fakaszson!

A szerkesztőségünknek beküldött könyvekről a csak jövő számban hozunk ismertetést. Mélyen t. olvasóinkat tisztelettel felkérjük, hogy a hozzájuk beküldött gyűjtő ivateket ha gyűjtöttek, legfeljebb f. hó 25. beküldeni sziveskedjenek. — Szalatnay J. Vácz. Kérjük becses kéziratát. — Róder Ignátz Csurgó. Eddig semmi sincs. Többi kéziratról jövőre.

SZEDLÁCSKO LAJOS

uri és női lábbeli készítő

Budapesten, IV. ker., vámház-körút 14.

Ajánlja lelkiismeretesen
a legjobb anyagból és munkával
esinnal kiállított aránylag olcsó ár-
ban szabott minden szakmájába vágó
munkáit.

Hibás és sérült

lábuaknak, különösen, a legkényelme
sebb s czélszerű lábbelivel szolgál.

Vidékről megrendelésre a beküldött viselt
lábbeliek mintájára is fogad el megrendeléseket s azokat pontosan végzi.

Helyben levelező lap által tudósítva, a mérték vételt személyesen végzi.

KRISZTA és LEITNER

a budapesti oltáregylet egyedüli szállítói

BUDAPEST, IV. ker., Lipót-utca 13. szám.

Ajánlják bőven felszerelt raktá-
rukat mindennemű

miseruhák,

reverendák, czimadák,
egyházi és egyleti lobogók,
egyházi szövet, damast,

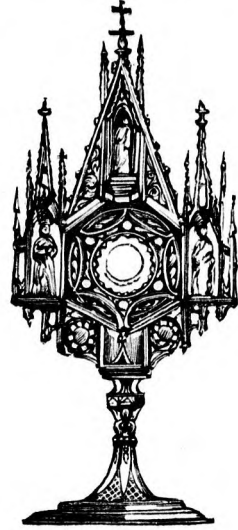
paszománt, rojt, bojt,

brüszell és ezerna egyházi
estipkében.

Egyházi szerek,

helyhek, szentségtartók,
keresztek,

templom-készletek stb.

Arany- és ezüst-
himzések

minden rajz szerint művészileg
készülnek.

Tüzaranyozás vagy ezüstözés
gyári áron

saját gyárainkban

legrövidebb idő alatt készülnek.

Gyár:

Havas-utca 7. sz.

Megrendeléseket szegényebb
egyházközségeknek részletfize-
tés mellett is eszközünk.

Vadászat kedvelőinek.

Jó minőségű be-
lőtt kécsővíz **Lefauchaux**
fegyver-szövegekkel fr. 95.-50. Da-
sodrony-csővel fr. 92.-75. Kécsővíz
maszk-csővel fr. 92.-75. Kécsővíz
Lancaster-fegyver csövekkel fr. 40.-30.
Egyéb Lefauchaux fegyverek fr. 40.-30.
(Repetier) golyós-fegyver nagy vadakra fr. 52. Csőr-fegyver
fr. 6.50, 7.50. Kécsővíz-csővel fr. 12.50-18. Minden
egy fegyvert puska-utóvesemmel belövetek.

Biztos Lefauchaux-töltények
16-os 12-ös 14-ös 15-ös 16-ös 17-ös 18-ös 19-ös 20-ös

100 bama 1.-1.40. **Lancaster** bama 1.40, 1.70.
árab 1.40, 1.70. Töltényfójtás 200 drb. 30 kr. 1.6.
Nagy vadakra 6-os golyó, doboza 70 kr. Töltényfójtás 300 drb. 30 kr. 1.6.
Pórtárak biztonságos kettős zárral 1/2-3 kilóra fr. 2.-6. Tölt.
Készlet fr. 1.-1.50. Töltény-becsvár fr. 3.-4. Fegyverzsák fr. 4.50-10.
Kemény fegyverszek fr. 3.50-12. Nagy vadász-
táska fr. 3.50-12. Nagy vadász-
Vadász-táska táskák nyúl-zsákkal fr. 7.50-
14.50. Töltény-övek fr. 1.60-7. Tölténytartó kemény angol bőrből 24, 32,
36 drb töltényre fr. 8.75-12. Töltény-szekrény zárral 150-300 drb töltényre
fr. 8.-12. Kutyavezető zsinór 70 kr.-1.60-ig. Kutyanyakraváló fr. 1.40-2.50.
Kutyadresszáló co-
Uj! kutyaidomító megátalítja a ku-
saladását fr. 1.50-2. Kutyá-ostor 80 kr., 1.50-3.50. Ujvárosi agarszó-ostor
fr. 4.-10. Vadász-kürtök és kutyá-sípok 60 krtól 12 frt. **Vadészalagok**
fogoly, füzi, kácsa, galamb, róka, nyúl, őz, szarvas és más vadak hangját utánoz
sípok 60 kr.-1.50-ig. Vadkacsa-
Vadász-szekék bot gyantán is használható fr. 4.30-10. **Vadász-szaramon**
erős vízhatlan kelme és bőrből fr. 4.50-7.50. Vadász tapló-sapka fr. 2.
Vadász-kulacsok fr. 1.-2. pohárral fr. 2. 3. 5. Pinczetek
Bulldog-szekék fr. 1. Vadász-kés és villa fr. 7.-12. Jó fogású erős
fr. 6.-18. Kanócsos tüzszeres fr. 1. **Remontoir vadász-óra**
88 kr. Pontosan járó erős nikel.
Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

Angol disznóbőr-nyerreg fr. 15.-35. Angol
fr. 2.65-8. Kengyel-
szűkek, izaszűkek, stb.

PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában megjelent:

EZER MŰKÉRESZT

Dr. MÁJER ISTVÁN v. püspök és esztergomi kanonoktól.

E díszmű a szövegen fölül 60 táblán hozza az ezer eredeti műkereszt rajzait. Ezen gazdag phantasiával, eredetiséggel és ritka műizléssel alkotott s mondhatni páratlan magyar műben a műbarátok meglepő újdonságot nyernek, a mi fő, az egyházi ornamentikával foglalkozók, valamint egyáltalán a műipar férfiai: díszművesek, arany-ezüst-művesek, ékszerészek, ötvösök, könyvkötők, szoba-, majolika- és porcellánfestők, műasztalosok, vésnökök és műfaragók, himezők, műtakácsok (kivált szőnyegszövők) és lakatosok stb. oly mintagyűjtemény birtokába jöhetnek, melynek úgy ők, mint az ipartanodák is igen nagy hasznát vehetik.

Egy példánynak ára füzve 5 frt, rendkívül díszes kötésben 6 frt osztr. ért.

Mint hogy e díszmű csak korlátolt számban jelent meg, kérjük a főtisztelendő magyar kath. pap-
ságot, hogy megrendeléseiket hová hamarabb sziveskedjenek beküldeni, nehogy a példányok elfogyta
után becses megrendeléseiket figyelmen kívül hagyni legyünk kénytelenek.

Megrendelések postautalvánnyal egyenesen hozzánk intézendők.

Kelt Budapesten, 1884. augusztus havában.

PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság

Budapest, IV., Gránátos-utca 6.